

Teisel hommikul, kui ta vähhе olli toibumud, ütles ta: „Sobivi, sel ösel olled sinna mulle Jummala inglits elnud. Kolm tundi olleu ma laggeda loo peal eddast ja taggasи eksinud, termitiga függawa summe sees ringi käinud, ma ollin täieste vässind ja minno mõistust löppend. Kui sa veel piisut aega olleksid vibiinud tullemast, siis olleksin ma viisiist mahha langenud ja mitte ellades ennam ülestöusnud. Nolis sinna mul sel, ösel olled teimud, ei tohhi ma jal ärraunmuštada. Kaarti minna ennam fätte ei wötta!“ „Karel“, ütles naene, „ärra lubba ommaast jööst, passu paremi Jummala käest ennesele sekš abbi!“ „Sedda tahhan ma ka“, ütles Karel, „agga kaarti ei tahha ma mitte fätte wötta!“ Pühhapäival, peale sedda, läks ta pühha lauale, et sellega omma töutust Jummala ees fümitaks. Temma eksitava sõbraade nõuandmisse wastu jää ta keju.

Kaardimängia ello lõppetus.

Jubba olid kahhetka aastat nööda läinud. Kaarli wannemad voead olid jo leritud mehhed, ja issal olli neist weski jures abbi. Wanna Türi olli kahhe aasta eest omma iggawebse rahhu sisse läinud; temma silmad olid veel sedda näinud, mis ta Õnnisteggia käest olli pallunud, fest rahhu ja üksipiddine meel olli niiud weski majas, kus enne seinamine, nut ja pahhandus igga ühhe silmist välja paistis. Kaarli naene tänuas Jummalat, ja mötles tuhhat kord tännuga selle öpeale, mil temma omma meest ja hirmisa tuisu ja surma häddaka käest Jummala abbiga olli veastnud. Agga üks asu teggi temmale kurvastust. See ajast sadik, kui Karel olli kaardimängimist mahha jätnud, olli temma omma melest sureliseks jänud, nagu olleks temma omma väega sedda teimud; ta wöis teiste kaardimängiatele öölda: „wötke minnust märki!“ Karel ei annud mitte Jummalale au, kes tedda olli sadana kiisatusest lahti